

40 Năm QUỐC HẬN

Nhớ đến ngày 30-4-1975

Kể từ đó,
tôi người mất nước
xa quê hương tay trắng lên đường
hành trang là bao nỗi đau thương
mang nặng cả tâm hồn đơn lẻ.

Kể từ đó,
tôi là người mất mẹ
mẹ quê hương nắm ruột đứt lìa
tình ruột rà nay bị xẻ chia,
đau như cắt bằng con dao không bén.

Buổi ra đi không lời ước hẹn
nên ngày về có biết được đâu?
“ Yên ba giang thượng sử nhân sầu” *
trên sông khói sóng cho rầu lòng ai?

Kể từ đó,
tôi là người mất nước
mất thân nhân, mất cả bạn bè
mất tất cả nhưng tình yêu tôi không mất.

Dù có đi cùng trời cuối đất - tôi vẫn yêu
yêu quê hương luống ruộng dân cày
yêu bát nông phu mồ hôi nhuộm nhại
trên luống cày còn sót đạn bom.

Tôi yêu - quê tôi những buổi chiều hôm
có dòng sông hiền phù sa nhuộm đỏ
yêu cô thôn nữ mặn mà, đôi vai quang gánh
bó lúa vàng kịt kịt bước trên đê.
tôi yêu – những chiều hoàng hôn tím về
có bức tranh thủy mặc nơi chân trời xa thẳm.

Tôi yêu – những buổi cơm chiều đầm thắm
dưới mái tranh nghèo, bà mẹ ru con,
tôi yêu – từng lối mòn trong xóm nhỏ
có những trẻ thơ nhịp bước chân non
ngày hai buổi đến trường ôn chữ nghĩa.

Tôi yêu – bà mẹ già còng lưng cuốc đất
thay cho con đi tù “cải tạo”
để tìm bát gạo sống qua ngày.
tôi yêu cô thôn nữ tuổi xuân thì
chít vành khăn trắng, vì người yêu đã chết trận.

Ôi! đất nước tôi, đời đời không thù hận
ai gây chi, bao cánh đọa đầy
tham vọng chi, một kiếp trần ai
thử hỏi – được gì khi nhắm mắt?

Kể từ đó,
Quê hương tôi đã mất
do bọn người bán nước cầu vinh
do bọn người không tình nhân loại
gây cảnh máu xương bán rẻ cơ đồ.

Kể từ đó,
tôi là người vong quốc
quê hương – tôi đã mất
mất trong tim nhưng hiện hữu ngoài đời !

Song An Châu

Kỷ niệm 40 năm quốc hận (1975-2015)

* Thơ Thôi Hộ

Mẹ Là Ngọn Hải Đăng Bên Bờ Biển Cả

** Nhân ngày Quốc Hận 30 tháng 4, tưởng nhớ
đến 500 ngàn đồng bào đi tìm Tự Do, bỏ mình nơi
biển cả.*

Trong đêm tối,
Mẹ giương mắt nhìn hướng Đông xa thẳm
Tìm đàn con đã bỏ nước lên đường
Trong nhọc nhằn và chấp nhận đau thương
Đem cái chết đổi tự do nơi xứ lạ.

Mẹ - ngọn hải đăng bên bờ biển cả
Năm tháng dài mong ngóng đợi các con
Nghe tin bão thì lòng mẹ héo mòn
Cầu Trời, Phật cho tai qua, nạn khỏi.

Thuyền đừng chìm giữa biển trùng khơi
Đau xót quá, lịm hồn khi mẹ biết
Các con đi không một lời từ biệt
Một chiếc thuyền chìm chết cả trăm người.

Trẻ, già, trai, gái, em bé nằm nôi
Sóng cả cuốn vào đại dương sâu thẳm
Nghe tin dữ như ruột cắt, gan bầm
Mẹ đau đớn âm thầm như góa phụ.

Chỉ vì mẹ,
Cấm hờn bọn người lòng lang, dạ thú
Họ tạo nên chi bao cảnh đoạn trường
Thề trọn kiếp, Mẹ quay về một hướng
Nhặt sao đêm, góp với hải đăng này
Đem soi sáng trời Đông còn u tối.

Song An Châu

GA, 40 năm Quốc Hận (1975-2015)

Nghe Như Tiếng Quốc Gọi Ta Về Nguồn

Từ khi cất bước phiêu diêu
Lần tay tính lại bao nhiêu tuổi đời
Nay sao chưa được thành thời
Còn đeo hệ lụy kiếp người trần gian
Nay đâu nặng gánh giang san
Sao lòng nặng trĩu cưu mang trăm điều
Đời thường ăn ở bao nhiêu
Sao trong lo lắng thiếu điều dứt hơi
Bao la trười biển chơi vui
Lo về quê mẹ, lo đời nơi đây
Xác thân nương náo chốn này
Mà hồn để lại bên kia quê nhà
Cảm thương cho mẹ tuổi già
Chân đi gối mỏi, vào ra lưng còng
Cô thân, chiếc bóng trời đông
Lạnh trong hơi thở, lạnh trong đời buồn
Bồng dưng dòng lệ rơi tuôn
Đêm dài thức giấc thấy buồn xa xăm
Ấm êm bên cạnh vợ nằm
Nghe trong hơi thở thì thăm biển xa
Xạc xào cơn gió bay qua
Nghe như tiếng quốc gọi ta về nguồn.

Song An Châu.

Conyers, GA, 05/01/2001

Đất Nước Tôi

Đất nước tôi bốn ngàn năm văn hiến
Nằm nép mình bên bờ biển phía Đông
Vốn dòng Hồng Lạc, nòi giống Tiên Rồng
Được bồi đắp bằng những trang sử máu.

Đất nước tôi từ bao thế kỷ rồi
Sống quật cường, không khuất phục xâm lăng
Tuy bé nhỏ, nhưng bao lần chiến thắng
Bọn khổng lồ từ phương Bắc tràn sang.

Đất nước tôi có hình cong chữ S
Phía Đông Nam của bờ biển Thái Bình
Rực ánh hào quang những buổi bình minh
Và yên bình sau từng cơn sóng vỗ.

Đất nước tôi, dân tôi nhiều gian khổ
Dưới gông xiềng tàn ác bọn xâm lăng
Nhưng đã vùng lên, bao lần chiến thắng
Bọn người phương Bắc, lũ giặc tham tàn.

Đất nước tôi có nhiều lần thua cuộc
Trong ván bài của những kẻ ngoại bang
Đầy gian xảo, mưu mô trên chiếc bàn
Nơi hội nghị không có quyền biểu quyết.

Đất nước tôi có biển rộng sông dài
Có rừng xanh, núi cao, giàu khoáng sản
Có ruộng lúa vàng thẳng cánh cò bay
Có nhiều hải sản, dầu thô dưới biển.

Đất nước tôi ba mươi năm nội chiến
Được lợi gì? Chỉ những xác xương khô
Vỏ đạn, bom mìn và những nấm mồ
Giàu thứ đó, nhưng còn nghèo thực phẩm.

Đất nước tôi, ai cũng mơ đầm ấm
Dưới một mái nhà, cơm áo không lo
Nhưng thứ đó giờ đây thì quá thiếu
Chất chiu từng ngày mới đủ ấm no.

Đất nước tôi bây giờ dân vẫn khổ
Nếu viết hoài, phải có đến ngàn trang
Mới kể hết những bất hạnh vô vàn
Vì máu nhuộm hồng từ Nam chí Bắc.

Song An Châu
Kỷ niệm 40 năm quốc hận (1975-2015)

